

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Z. S.**, zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7/834, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2007, č. j. OAM-1-73/VL-10-08-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 4. 2008, č. j. 61 Az 11/2007 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2007 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný totiž dospěl k závěru, že důvodem odjezdu žalobce z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha vyhnout se ekonomickým problémům v Mongolsku, jelikož si tam žalobce nebyl schopen zajistit odpovídající pracovní uplatnění. Takový důvod však nelze považovat za azylově relevantní ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobce v průběhu řízení dále neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některých z důvodů uvedených v § 14a citovaného zákona. Dotyčný potvrdil, že neměl nikdy žádné problémy s mongolskými státními orgány, tudíž není předpoklad, že by se stal terčem jejich pozornosti po návratu do země. Žalovaný také odkázal na informaci MZV ČR, č. j. 111882/2005, z níž vyplývá, že nejsou známy případy, kdy by byly mongolskými státními orgány nějak postihovány osoby, které požádaly o azyl v jiné zemi.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 21. 4. 2008 zamítl.

Předmětný rozsudek napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností. V té nejprve uvedl, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho žalobou, jestliže aproboval rozhodnutí žalovaného, který svým postupem porušil § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgán dále pochybil tím, že zamítl žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou.

Žalovaný i krajský soud se v tomto bodě omezili pouze na obecná a ničím nepodložená konstatování, přičemž v případě stěžovatele jsou splněny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ať už ve formě azylu dle § 12 zákona o azylu, anebo alespoň ve formě doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona. Mongolsko není země, v níž by byla ze strany současného režimu dodržována lidská práva, stěžovatel zde byl pronásledován. Tuto skutečnost při podání své žádosti podrobně nepopisoval pouze proto, že nevěděl, že by měl sdělit vše, správním orgánem nebyl o této skutečnosti nijak poučen. Stěžovatel dále soudu vytkl, že se řádným způsobem nevypořádal s důvody, které pro udělení mezinárodní ochrany uváděl ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, protože nezkoumal, zda je Mongolsko státem, který splňuje podmínky citované definice bezpečné země původu. Soud se také vůbec nevypořádal s definicí pronásledování, zakotvenou v § 2 odst. 7 citovaného zákona, čímž své rozhodnutí učinil z uvedených důvodů nepřezkoumatelným. Stěžovatel konečně namítl, že ze strany soudu došlo hrubým způsobem k porušení jeho procesních práv, neboť soud ve věci rozhodl bez jednání, ačkoli nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nebyl krajským soudem řádně poučen o následcích nevyjádření se k dotazu, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Pokud by byl řádně poučen, a to ve svém mateřském jazyce, nesouhlasil by, neboť by chtěl soudu při jednání sdělit své důvody a stanovisko k rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se i nadále domnívá, že byla na místě aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, jelikož stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tvrzení stěžovatele, že nebyl poučen, že má uvést vše, co pokládá za potřebné pro účely své žádosti, není pravdivé. K mezím poučovací povinnosti v předmětném řízení, tedy že nelze jít tak daleko, aby správní orgán žadatele poučoval, jaké skutečnosti má uvádět, aby jeho žádosti bylo vyhověno, se již Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích vyjadřoval. Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel namítal porušení jednotlivých ustanovení správního řádu žalovaným. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná toliko o obecná tvrzení či citace právních předpisů bez toho, aby stěžovatel poukázal na konkrétní pochybení správního orgánu a soudu. Je třeba podotknout, že kasační námitky musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Stěžovatel tak musí vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí

a je pro soud irelevantní. Jelikož stěžovatel svá tvrzení nikterak blíže nekonkretizoval, nemohl se Nejvyšší správní soud těmito neurčitými tvrzeními zabývat.

Ve vztahu k další námitce, tedy že stěžovatel splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud odkazuje na to, co uvedl již v předchozím odstavci. Stěžovatel, ač vyčítá správnímu orgánu a krajskému soudu, že se omezily pouze na obecná konstatování, sám neuvádí nic konkrétního (pouze že v Mongolsku nejsou dodržována lidská práva a že tam byl pronásledován). Stěžovatel sice namítá, že tyto skutečnosti při podání své žádosti podrobně nepopsal pouze proto, že nebyl správním orgánem řádně poučen. K uvedenému tvrzení však Nejvyšší správní soud v souladu s § 104 odst. 4 zákona s. ř. s. nepřihlíží, neboť se jedná o důvod, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Námitky stěžovatele, že má právo na udělení mezinárodní ochrany, tak zůstávají pouze v obecné rovině. K tomu lze poukázat také na judikaturu zdejšího soudu, podle níž je primární povinností stěžovatele uvést některý azylově relevantní důvod či tvrdit, že na jeho situaci některý z důvodů vyjmenovaných v § 14a odst. 2 zákona o azylu vůbec dopadá. Bez tohoto tvrzení není možné konfrontovat skutkové závěry správního orgánu, potažmo krajského soudu, s konkrétním druhem ohrožení stěžovatele ve smyslu § 12, případně § 14a zákona o azylu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 2 Azs 105/2008 - 69).

Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, který se nevypořádal s obsahem ustanovení § 2 odst. 1 a 7 zákona o azylu (pozn. Nejvyššího správního soudu – stěžovatel má zřejmě na mysli § 2 odst. 8, nikoli odst. 7), zdejší soud uvádí, že nebylo z povahy věci vůbec zapotřebí, aby se krajský soud uvedenými ustanoveními ve vztahu ke stěžovateli zabýval. Stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, nikoli podle písm. d), pro nějž je relevantní otázka, zda žadatel přichází z bezpečné země původu. Zabývat se dalšími atributy pojmu pronásledování, jak je vymezuje § 2 odst. 8 cit. zákona, nebylo nutné proto, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a (obdobně viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 5 Azs 83/2008 - 65).

Stěžovatel konečně namítl, že soud porušil jeho procesní práva, neboť rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Soud údajně porušil svou povinnost poučit ho v jazyce, kterému rozumí, o důsledcích nevyjádření se k dotazu, zda souhlasí s tím, že ve věci není třeba nařizovat jednání. K tomu je třeba uvést, že uvedené tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť jak je patrné ze soudního spisu, stěžovatel byl o dané otázce poučen v mongolském jazyce, v němž s ním byla vedena komunikace rovněž v řízení před správním orgánem (k povinnosti soudu vyzvat účastníka řízení k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, v jazyce, jemuž účastník rozumí, viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 5 Azs 5/2003 - 33, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 119/2005 - 77).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel žádný relevantní důvod přijatelnosti své kasační stížnosti neuvedl, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2009

JUDr. Marie Žišk^á
předsedkyně senátu